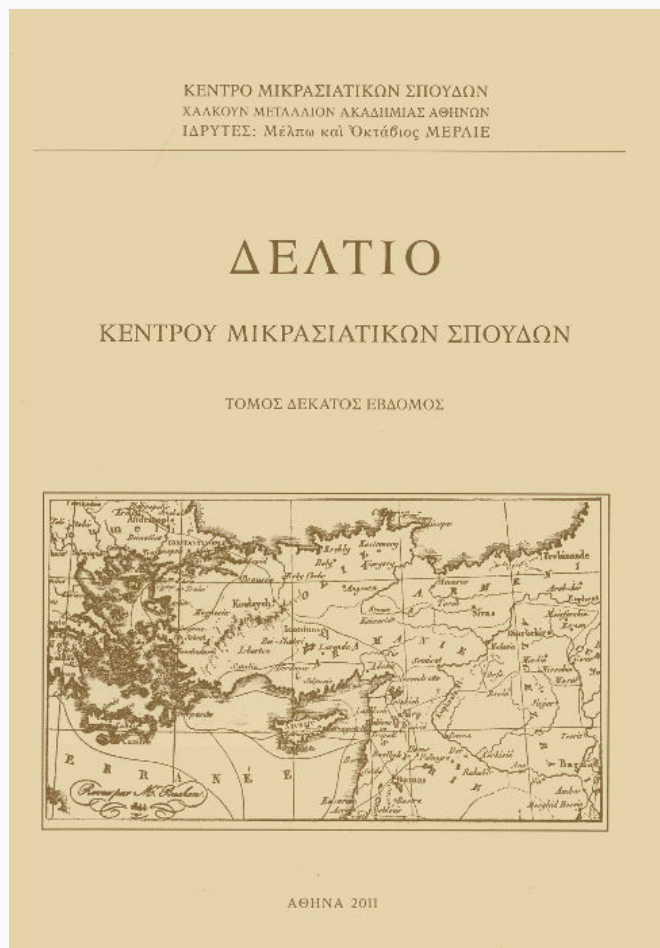

Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών

Τόμ. 17 (2011)

Gazanfer Ibar, Anadolulu HemcehrHerimiz. Karamanhlr ve Yunan Harfli Turkce [= Οι ανατολίτες συμπατριώτες μας. Οι Καραμανλήδες και η τουρκική γλώσσα με ελληνικούς χαρακτήρες]

Σταύρος Θ. Ανεστίδης

doi: [10.12681/deltiokms.34](https://doi.org/10.12681/deltiokms.34)

Copyright © 2015, Σταύρος Θ. Ανεστίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Ανεστίδης Σ. Θ. (2011). Gazanfer Ibar, Anadolulu HemcehrHerimiz. Karamanhlr ve Yunan Harfli Turkce [= Οι ανατολίτες συμπατριώτες μας. Οι Καραμανλήδες και η τουρκική γλώσσα με ελληνικούς χαρακτήρες]. *Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών*, 17, 335–337. <https://doi.org/10.12681/deltiokms.34>

Gazanfer İbar, *Anadolulu Hemşehrilerimiz. Karamanlılar ve Yunan Harflı Türkçe* [= *Oί ἀνατολίτες συμπατριώτες μας. Οί Καραμανλήδες καί ἡ τουρκική γλώσσα μέ ἑλληνικούς χαρακτήρες*], İstanbul, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2010, 196 σελ., εἰκονογραφημένη ἔκδοσις

Στὴν τουρκικὴ βιβλιογραφία, τὸ βιβλίο τοῦ Cami Baykurt, *Osmanlı Ülkesinde Hristiyan Türkler* [= *Οί χριστιανοὶ Τοῦρκοι στὴ χώρα τῶν Ὁθωμανῶν*], İstanbul 1932, θεωρεῖται ὡς ἡ πρώτη ἐν πολλοῖς συμβολὴ στὴ μελέτῃ τῶν τουρκόφωνων ὀρθοδόξων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἡ κεντρικὴ ἰδέα τοῦ Baykurt ὅτι οἱ Καραμανλήδες ὑπῆρξαν Τοῦρκοι, ποὺ ὑπηρέτησαν στὸν βυζαντινὸ στρατὸ καὶ ἐκχριστιανίστηκαν, υἱοδετῆθηκε σχεδὸν ἄνευ ὄρων ἀπὸ ὅσους μεταγενέστερα πραγματεύθηκαν παρόμοια θέματα.

Παράδειγμα ὁ Teoman Ergene (*İstiklal Harbinde Türk Ortodoksları* [= *Οί Τοῦρκοι ὀρθόδοξοι στὸν Πόλεμο τῆς Ἀνεξαρτησίας*], İstanbul 1951), ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ σημεῖο ἀναφορᾶς ὡς πρὸς τὴν καθεστηκυῖα τουρκικὴ ἱστοριογραφία, ποὺ προσεγγίζει τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο μὲ ἐθνικιστικὸ φανατισμό. Ὁ Ergene ἐπίσης δὲν ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν τουρκικὴ καταγωγὴ τῶν Καραμανλήδων. Ἀποδύεται σὲ μία προσπάθεια ἀμαύρωσης τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἀναδεικνύει καὶ ἐκθειάζει τὴ δημιουργία τοῦ τουρκορ-δόξου πατριαρχείου ἀπὸ τὸν παπα-Εὐθύμ, τὸν ὁποῖο καὶ ἐντάσσει στὴν πινακοθήκη τοῦ τουρκικοῦ ἡρωισμού. Τὸ πλέον ἐνδιαφέρον σχόλιο γιὰ τὸ βιβλίο αὐτὸ προέρχεται ἀναντίρρητα ἀπὸ τὸν Richard Clogg, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ ὅτι ὑπὸ τὸ ψευδώνυμο τοῦ Teoman Ergene ὑποκρύπτεται ὁ ἴδιος ὁ παπα-Εὐθύμ.¹ Στὸν ἴδιο παρονομαστή ἀνήκει καὶ ὁ Mustafa Ekincikli (*Türk Ortodoksları* [= *Οί Τοῦρκοι ὀρθόδοξοι*], Ankara 1998), ὁ ὁποῖος, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀναφορὰ σὲ πρωτογενεῖς πηγές, ἀποφαίνεται ὅτι ἡ τουρκοφωνία τῶν Καραμανλήδων ὀφείλεται στὴν τουρκικὴ τοὺς καταγωγὴ.

Τὸ βιβλίο τῆς Yonca Anzerlioğlu, ποὺ στηρίζεται στὴ διδακτορικὴ τῆς διατριβή, αὐτοχαρακτηρίζεται ἤδη ἀπὸ τὸν τίτλο του: *Karamanlı Ortodoks Türkler* [= *Οί Καραμανλήδες ὀρθόδοξοι Τοῦρκοι*], Ankara 2009. Ἡ Anzerlioğlu τουλάχιστον προσπάθησε νὰ ἀναγάγει τοὺς τουρκόφωνους ὀρθοδόξους σὲ ἀντικείμενο ἔρευνας καὶ ὄχι σὲ ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἐξυπηρετηθοῦν ἰδιοτελεῖς θεωρητικολογίες. Ἔτσι, ἐπισκέφθηκε τὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ γνωρίσει

1. Βλ. Richard Clogg, *Kath' imas Anatoli: Studies on Ottoman Greek History*, İstanbul 2004, σ. 410.

καὶ νὰ συνομιλήσει μὲ τουρκόφωνους Μικρασιάτες πρόσφυγες σὲ χωριὰ τῆς Λάρισας, τῆς Καρδίτσας, τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῶν Φαρσάλων. Παραμένει βεβαίως τὸ ἐρώτημα γιατί μπήκε στὸν κόπο νὰ συγκεντρώσει ὅλο αὐτὸ τὸ πρωτογενὲς ὕλικό ἐφόσον ἀκολουθεῖ τὴν πεπατημένη. Σύμφωνα πάντα μὲ τὴν Anzerlioglu, τὰ κοινὰ στοιχεῖα στὶς παραδόσεις τῶν Καραμανλίδων μὲ τὰ ἥδη καὶ ἔθιμα τῆς Ἀνατολῆς συνηγοροῦν γιὰ τὴν τουρκικὴ τους καταγωγή. Σημειωτέον ὅτι ἡ Anzerlioglu κάνει ἰδιαίτερη ἀναφορὰ στὸ Ἀρχεῖο Προφορικῆς Παράδοσης τοῦ Κέντρου Μικρασιατικῶν Σπουδῶν καὶ ἰδίως στὴ δίτομή του ἔκδοση *Ἔξοδος*.²

Τὸ βιβλίο τοῦ Gazanfer Ibar, ποὺ παρουσιάζουμε ἐδῶ, δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸν ἀκαδημαϊκὸ χῶρο. Ὁ συγγραφέας του ἀνακάλυψε ὡς συλλέκτης τὴν καραμανλίδικη γραφὴ καὶ ἔκτοτε ἐπιδόθηκε στὴν ἀποθησαύριση ὁτιδήποτε σχετικοῦ μὲ αὐτήν. Κατ' οὐσίαν οἱ συλλογές του ἀποτέλεσαν τὸ ὕλικό τοῦ βιβλίου του. Πιστεύω ὅτι ἡ πρωτοτυπία του ἔγκειται στὴ σχεδὸν ἐξαντλητικὴ καταγραφή καὶ φωτοαντιγραφικὴ ἀνάδειξη τῶν πολλαπλῶν μορφῶν καὶ τρόπων ἀποτύπωσης τῆς καραμανλίδικης γραφῆς. Παρουσιάζονται: ἀλφαβητάρια, ἀναγνωστικά, διδακτικά ἐγχειρίδια, περιοδικὲς ἐκδόσεις, νομικοὶ κώδικες (*düstur*), κανονισμοὶ ἰδρυμάτων καὶ συλλόγων, ἐπιτάφιες ἐπιγραφές, τιμολόγια, ἀποδείξεις, ἐπισκεπτῆρια, σφραγίδες, διαφημίσεις, ὁδηγίες χρήσεως, λαχεῖα, χαρτονομίσματα εἰδικῶν συναλλαγῶν, μουσικὲς ἐκδόσεις καὶ ἐκδόσεις μὲ στιχοιργήματα καὶ τραγούδια, ἀγγελτήρια θανάτου, αὐτόγραφα καὶ ἐπιστολές. Ἀναφέρονται ἐπίσης δίσκοι βινυλίου στοὺς ὁποίους ἡθοποιοὶ τοῦ τουρκικοῦ λαϊκοῦ θεάτρου ἀναπαράγουν τὴν προφορὰ καὶ τὸν τρόπο ὁμιλίας τῶν Καραμανλίδων. Σὲ κάποιους ἀπὸ τοὺς δίσκους αὐτοὺς ἠχογραφοῦνται καὶ μονόπρακτα, ὅπως Ὁ Καραμανλὴς μπακάλης, Ὁ γιατρὸς ἀπὸ τὴν Καισάρεια, Οἱ Καραμανλῆδες στὸ Λονδίνο. Στὸ δεῦτερο μέρος ὁ G. Ibar πραγματεύεται τὸ θέμα τῆς ταυτότητας τῶν τουρκόφωνων ὀρθοδόξων χωρὶς ἔκδηλα νὰ συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς τουρκικῆς τους καταγωγῆς. Τέλος, ἀφιερώνει κάποιες

2. Βλ. Ἡ Ἔξοδος, τόμ. Α': *Μαρτυρίες ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες τῶν Δυτικῶν Παραλίων τῆς Μικρασίας*, πρόλογος: Γ. Τενεκίδης, εἰσαγωγή-ἐπιλογὴ κειμένων-ἐπιμέλεια: Φ. Δ. Ἀποστολόπουλος, Ἀθήνα, Κέντρο Μικρασιατικῶν Σπουδῶν, 1980, καὶ Ἡ Ἔξοδος, τόμ. Β': *Μαρτυρίες ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες τῆς Κεντρικῆς καὶ Νότιας Μικρασίας*, εἰσαγωγή-ἐπιμέλεια: Πασχάλης Μ. Κιτρομηλίδης, ἐπιμέλεια: Γιάννης Μουρέλος, Ἀθήνα, Κέντρο Μικρασιατικῶν Σπουδῶν, 1982, ἀνατύπωση 2004.

σελίδες στην ιδιαίτερη προσωπικότητα του Εὐαγγελينوῦ Μισαηλίδη, τοῦ «διανοούμενου τῶν Καραμανλήδων» ὅπως τὸν ἀποκαλεῖ.

Ἡ τουρκικὴ ἱστοριογραφία, ὀριοθετημένη μέχρι πρότινος ἀπὸ τὰ ἰδεοληπτικὰ αὐτοαναφορικά της κάτοπτρα, δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξει παρὰ τὴν ἰσχνὴ αὐτὴ βιβλιογραφικὴ συγκομιδὴ γιὰ τοὺς τουρκόφωνους ὀρθοδόξους. Τοῦλάχιστον εἶναι ἐνθαρρυντικὸ ὅτι τὰ τελευταῖα χρόνια μελέτες, μὲ κυριότερες δύο μεταπτυχιακὲς ἐργασίες,³ καὶ ἄρθρα ποὺ φιλοξενοῦνται σὲ περιοδικὲς ἐκδόσεις ἐκτὸς τοῦ ἐπίσημου πανεπιστημιακοῦ καὶ ἀκαδημαϊκοῦ κατεστημένου γράφονται χωρὶς τὴ χρῆση ἰδιοπαθῶν θεωρητικῶν κατασκευῶν ποὺ ἐξυπηρετοῦν ἰδιοτελεῖ ἐρωτήματα γιὰ τὴν ἐθνικὴ πατρότητα τῆς μικρασιατικῆς ἱστορίας. Ὡστόσο, ὁ οὐσιαστικὸς θεωρητικὸς καὶ μεθοδολογικὸς ἀναβαθμὸς γιὰ τὴ σπουδὴ τοῦ φαινομένου τῶν τουρκόφωνων ὀρθοδόξων θὰ προέλθει ἀπὸ τὴν προκριματικὴ διερεύνηση τοῦ πῶς οἱ ἴδιοι οἱ Καραμανλήδες προσδιορίζουν καὶ κατανοοῦν τὸν ἑαυτὸ τους.

ΣΤΑΥΡΟΣ Θ. ΑΝΕΣΤΙΑΔΗΣ

3. Βλ. Elif Renk Özdemir, «Borders of belonging in the “exchanged” generations of Karamanlis», διπλωματικὴ ἐργασία ΠΜΣ, Κοç University, 2006, καὶ Gülen Göktürk, «Clash of identity myths in the hybrid presence of the Karamanlis», διπλωματικὴ ἐργασία ΠΜΣ, Central European University, Nationalism Studies Program, Master of Arts, Budapest, 2009. Ἡ Elif Renk Özdemir ὑπῆρξε ἐπισκέπτρια ἐρευνήτρια στὸ Κέντρο Μικρασιατικῶν Σπουδῶν κατὰ τὰ ἀκαδημαϊκὰ ἔτη 2005-2006 καὶ 2006-2007.